

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w sprawie **P. I.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 22 października 2013r., sygn. akt III K 193/13

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

2. na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z późn. zm.) w zw. z § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. B. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu P. I. z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 października 2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wobec P. I. wyroku łącznego, stwierdzając, że wyroki takie już zapadły w Sądzie Okręgowym w Szczecinie w dniu 20 sierpnia 2012r., sygn. III K 159/12 i w dniu 4 kwietnia 2013r., sygn. III K 294/12 obejmując kary orzeczone za wskazywane w obecnym wniosku skazanego wyrokach. W sprawie zaistniała zatem negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, która po myśli art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. skutkowałą umorzeniem postępowania.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył osobiście skazany. Podniósł, że w sprawach III K 108/08, III K 283/07 i III K 239/10 został prawomocnie skazany w trakcie jego pobytu w izolacji więziennej, tj. od dnia 6 listopada 2007r. W powyższych sprawach doszło też do rażącej przewlekłości postępowania, a zarazem stosowano wobec niego długoletnie tymczasowe aresztowanie. Orzeczenia w tych sprawach były nadto wielokrotnie zmieniane na skutek składanych apelacji, a częściowo uchylane do ponownego rozpoznania. Dlatego czyny objęte tymi wyrokami podlegają ciągłości postępowania sądowego, zostały wydane, gdy przebywał w zakładzie karnym, a orzeczone wobec niego wyroki łączne są wadliwe i błędne oraz oparte na błędnych ustaleniach. Wszystkie wyroki, które zapadły w trakcie jego pobytu w izolacji więziennej podlegają zatem połączeniu, czego nie uczyniono. Każdy zaś wyrok łączny był wydawany na jego niekorzyść, a połączeniu podlegały kary, które już odbył. Aktualnie ma porozłączane wyroki łączne, które po różnych zaliczeniach nie mają sensu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne w stopniu oczywistym i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie. Prawidłowo bowiem sąd I instancji uznał, iż w sprawie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa, a to powaga rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.). Zgodnie bowiem z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. Przesłanka ta ma zastosowania także w przypadku postępowania o wydanie wyroku łącznego, gdy przedmiotem wcześniejszej oceny sądu orzekającego w kwestii wydania wyroku łącznego były skazania objęte wszystkimi tymi samymi wyrokami, które mają być przedmiotem obecnego postępowania. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazał, że aby mówić o powadze rzeczy osądzonej w sprawie o wydanie wyroku łącznego, sprawa musi dotyczyć nie tylko tej samej osoby, ale również dokładnie tych samych wyroków jednostkowych obejmujących te same czyny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2005r., sygn. V KK 151/05, Prok. i Pr. 2006/2/8). Z taką zaś sytuacją mamy niewątpliwie do czynienia w przedmiotowej sprawie. Skoro przedmiotem oceny zakończonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 kwietnia 2013r., sygn. akt III K 294/12, były wszystkie wymienione we wniosku P. I. skazania (wyroki) oraz od tego czasu nie ujawniły się jakiegokolwiek nowe skazanie, które miałyby wpływ na kwestię łączenia orzeczonych wobec skazanego wcześniejszymi wyrokami kar jednostkowych, to zasadnie sąd I instancji uznał, że w przedmiotowej sprawie zaistniała powaga rzeczy osądzonej, a tym samym wystąpiła negatywna przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. wykluczająca ponowne procedowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. W tej zaś sytuacji sąd orzekający nie jest uprawniony do rozwiązania uprzednio zapadłego prawomocnego wyroku łącznego i ukształtowania kary łącznej / kar łącznych na nowo, zgodnie z oczekiwaniami skarżącego. Bez znaczenia zatem pozostają tu argumenty i oczekiwania skazanego wskazane w zażaleniu. Nie mają one bowiem oparcia w prawie. W przypadku skazanego nowy wyrok łączny będzie można wydać dopiero i jedynie wówczas, gdy ujawnione zostanie takie jego skazanie (nowe), nie objęte dotychczasowym wyrokiem łącznym, które – w świetle przesłanek z art. 85 k.k. – będzie nadawać się do połączenia ze wszystkimi, bądź z co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym. Takiego skazania póki co brak.

O wynagrodzeniu obrońcy orzeczono w oparciu o § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Tak argumentując Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.

Małgorzata Jankowska Andrzej Mania Andrzej Wiśniewski